

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 10 Mai 2022

Completul compus din:

PREȘEDINTE ...

Judecător ...

Grefier ...

Pe rol se află pronunțarea asupra apelului formulat de contestatoarea ... în contradictoriu cu intimata ..., împotriva sentinței civile nr. ... din data de 22.06.2021 pronunțată de Judecătoria

La apelul nominal se prezintă reprezentanta contestatoarei apelante ... avocat ..., în substituirea reprezentantului convențional ales, ..., lipsă fiind reprezentata intimitei.

Procedura de citare este legal îndeplinită cu părțile.

S-a făcut referatul oral al cauzei de către grefierul de ședință care învederează următoarele:

Potrivit încheierii de ședință din data de 22.03.2022 s-a dispus repunerea pe rol a cauzei, citarea părților cu mențiunea de a își exprima un punct de vedere cu privire interpretarea noțiunilor de „echilibrare a contractului”, respectiv „imposibilitate vădită de continuare a contractului” (art. 4 alin. 4 din Legea nr. 77/2016), respectiv „utilitate socială a contractului” (cuprinsă în considerentele Deciziei CCR nr. 432/2020 – parag. 43, 48, 49, 50), prin raportare la calificarea juridică a situației de fapt din prezentul litigiu (și anume: declanșarea procedurii specifice Legii nr. 77/2016, sub forma unui demers de adaptare a contractului de credit, cu privire la care s-a declarat scadența anticipată, respectiv s-a demarat executarea silită fără a avea loc încă adjudecarea imobilului).

La data de 10.05.2022 intimata a depus la dosar un punct de vedere din partea intimitei. potrivit căruia, în esență consideră că echilibrarea contractului și utilitatea socială a acestuia sunt noțiuni care nu mai pot fi aplicate speței pendinte raportat la declararea scadenței anticipate a contractului.

Instanța pune în discuție înscrisul depus de către intimată.

Reprezentanta apelantei ..., arată că din punctul său de vedere ceea ce dă utilitate contractului este interesul părților. În opinia sa contractul trebuie să prezinte un echilibru al prestațiilor iar consilierii intereselor părților trebuie să guverneze acest contract și pe parcursul executării silită. Deci, chiar dacă contractul a fost declarat scadent anticipat, prin adaptarea acestuia consumatorul va fi obligat să restituie sumele la valoarea care va fi stabilită de către instanță, în urma adaptării, de unde rezultă interesul pe care îl va avea consumatorul în urma adaptării.

Instanța intervine solicitând părți să arate dacă poate fi reechilibrată executarea silită.

Reprezentanta apelantei declară că, așa cum statuează art.1 din Legea nr.77/2016, chiar dacă este pornită executarea silită încă există un raport juridic între părți. Chiar dacă nu este un raport juridic contractual, deoarece contractul a fost declarat scadent, în opinia sa raportul juridic încă există și așa cum statuează legea, aceasta se aplică raporturilor juridice între părți, care în opinia ei încă există și în această fază, până la recuperarea integrală a sumelor.

Față de susținerile reprezentantei apelantei deduce că situația de fapt și de drept este suficient de clară neimpunându-se sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea

problemei de drept legată de interpretarea noțiunii de echilibru contractual și contract aflat în derulare, respectiv funcționalitatea contractului, aplicat situației de fapt deduse judecății.

Reprezentanta apelantei nu se opune în cazul în care se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, dar din punctul său de vedere are cunoștință ca sunt spețe la nivelul Tribunalul Specializat Mureș în care s-a dispus adaptarea chiar în această fază a executării silite.

Instanța solicită părții prezente să arate dacă apreciază că o asemenea sesizare ar fi inadmisibilă sau doar apreciază că sunt suficiente indicii atât din lege cât și din Decizii astfel încât să existe o interpretare adecvată soluționării cauzei.

Reprezentanta apelantei declară că nu consideră, apreciază că sunt suficiente indicii atât din lege cât și din decizii încât să se ofere o interpretare adecvată soluționării cauzei și-a și formulat opinia în acest sens.

În cursul judecății instanța supune discuției potrivit disp.art.519 Cod de procedură civilă chestiunea incidentală privind oportunitatea sesizării în principiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție și a condițiilor necesare în acest sens.

-Instanța să investească cu soluționare a cauzei în ultimă instanță, reprezentanta apelantei apreciind ca fiind îndeplinită această condiție,

-Să fie o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei reprezentanta apelantei apreciind ca fiind îndeplinită și această condiție,

-să fie o chestiune nouă, deoarece decurge din Decizia nr.431/2021, și această condiție fiind îndeplinită

- să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii, apreciind că și această condiție este îndeplinită din câte cunoaște. Apreciază că condițiile sunt aparent, îndeplinite.

La întrebarea instanței precizează că întrebarea la care se impune să răspundă Înalta Curte de Casație și Justiție este **dacă se poate dispune adaptarea contractului în faza executării silite?**

Instanța de apel va uni cu fondul această chestiune incidentală cu fondul cauzei și, în cazul în care se impune, instanța va proceda ca atare.

Cu privire la probațiune instanța de apel încuviințează proba cu înscrisurile depuse la dosar de apelantă altele decât cele din primă instanță, conform art. 476 Cod procedură civilă coroborat cu art. 255 și art. 258 Cod procedură civilă considerând proba legală și utilă, înscrisurile fiind admisibile potrivit legii, în măsură să ducă la soluționarea cauzei, valoarea probatorie concretă urmând a fi apreciată, respectiv se reține depunerea înscrisurilor justificative pentru cheltuielile de judecată solicitate în apel care se încuviințează.

Având în vedere că au fost lămurite toate împrejurările de fapt și temeiurile de drept ale cauzei instanța va reține cauza spre soluționare, **pe elementul incidental și pe fond.**

INSTANȚA

Instanța de apel va încuviința înscrisurile depuse la dosar altele decât cele din primă instanță, precum și cele aferente cheltuielilor de judecată.

Din lipsă de timp pentru deliberare va amâna pronunțarea **pe elementul incidental și pe fond** la 24.05.2022, soluția urmând a se pune la îndemâna părților prin intermediul grefei.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Încuviințează proba cu înscrisurile depuse la dosar altele decât cele din primă instanță, precum și aferente cheltuielilor de judecată.

Amână pronunțarea în cauză la data de 24 mai 2022 soluția urmând a se pune la îndemâna părților prin intermediul grefei.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2022.

Președinte,

Judecător,

Grefier,

ROMÂNIA
TRIBUNALUL SPECIALIZAT MUREȘ
Dosar nr. ...

ÎNCHEIERE
Ședința publică de la 24 Mai 2022
Completul compus din:
PREȘEDINTE ...
Judecător ...
Grefier ...

Pe rol se află pronunțarea asupra apelului formulat de contestatoarea ... în contradictoriu cu intimata ..., împotriva sentinței civile nr. ...din data de 22.06.2021 pronunțată de Judecătoria

În lipsa părților.

INSTANȚA

Din lipsă de timp pentru deliberare, va amâna pronunțarea pentru data de **31 mai 2022**, soluția urmând a se pune la îndemâna părților prin mijlocirea grefei și a dosarului electronic.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

Amână pronunțarea în cauză la data de **31.05.2022**, soluția urmând a se pune la îndemâna părților prin mijlocirea grefei și a dosarului electronic.

Pronunțată în ședința publică de la 24 Mai 2022.

Președinte,

Judecător,

Grefier,

ROMÂNIA
TRIBUNALUL SPECIALIZAT MUREȘ
Cod ECLI ECLI:RO:TBSMU:2022:003.000435
Dosar nr. ...

DECIZIE Nr. ...
Ședința publică de la 31 Mai 2022
Completul compus din:
PREȘEDINTE ...
Judecător ...
Grefier ...

Pe rol se află pronunțarea asupra apelului formulat de contestatoarea ... în contradictoriu cu intimata ..., împotriva sentinței civile nr. ... din data de 22.06.2021 pronunțată de ...

În lipsa părților.

Mersul dezbaterilor și susținerile părților în fond au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 10.05.2022, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre și când s-a amânat pronunțarea în cauză pentru data de 24 mai 2022 și apoi pentru data de astăzi.

TRIBUNALUL

Analizând lucrările dosarului cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în conformitatea cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, instanța apreciază că sunt îndeplinite condițiile, pentru considerente care urmează:

I. Condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 Cod procedură civilă

Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă: „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Condițiile de admisibilitate ce pot fi desprinse din cuprinsul articolului citat sunt următoarele:

- a) Instanța care dispune sesizarea ÎCCJ să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță

Această condiție este în mod evident îndeplinită, astfel, având în vedere, pe de-o parte, faptul că obiectul prezentului litigiu este acela de „acțiune de reechilibrare a prestațiilor contractuale întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 77/2016”, respectiv, pe de altă parte, faptul că dosarul a fost înregistrat în primă instanță în data de 26.03.2021, astfel încât devin incidente prevederile art. 483 alin. 2 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora: „nu sunt supuse recursului hotărârile în cererile (...) ce decurg din aplicarea Legii nr. 77/2016 privind darea

în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite”.

Rezultă așadar, cu evidență, că Tribunalul Specializat Mureș este învestit cu soluționarea dosarului nr. ..., în jurisdicția apelului, ca ultimă instanță.

b) Relevanța chestiunii de drept pentru soluționarea cauzei pe fond

În raport de aspectele reglementate prin Legea nr. 77/2016, a conceptelor juridice cu care aceasta operează, respectiv, având în vedere modificările aduse prin Legea nr. 52/2020, precum și statuările Curții Constituționale prin Deciziile nr. 431/2021, respectiv, nr. 432/2021, interpretarea mecanismelor aplicării procedurii de dare în plată, cu asigurarea priorității soluției de adaptare în raport de cea de stingere a creditului prin remiterea bunului imobil în proprietatea creditorului și, în acest scop, interpretarea situației de fapt concrete din fiecare speță prin filtrul criteriului *„menținerii utilității sociale a contractului”* reprezintă o chestiune esențială în raport de necesitatea soluționării cauzei care face obiectul dosarului nr. ...

În concret, cu alte cuvinte, particularitatea faptică ce a generat oportunitatea sesizării ÎCCJ decurgând din litigiul în discuție este aceea că debitorul care a formulat notificarea de plată, solicitând reechilibrarea prestațiilor decurgând din contractul de credit prin adaptarea acestuia, se află în faza în care este executat silit, urmare a declarării scadenței anticipate a creditului, de către un creditor cesionar, cu mențiunea că imobilul nu a fost încă valorificat, astfel încât să devină incidente dispozițiile art. 8 alin. 5 din Legea nr. 77/2016.

Această chestiune de fapt ridică problema stabilirii domeniului de aplicare a Legii nr. 77/2016, în raport de cele două subcategorii de mecanisme pe care aceasta le reglementează. După cum rezultă din deciziile instanței de contencios constituțional, parametrii de aplicare a legii privind darea în plată au fost extinși, pe cale de interpretare creativă a dispozițiilor art. 4 alin. 4 din lege, prin aceea că echilibrarea și adaptarea contractului sunt prioritare, astfel că încetarea contractului urmează a fi dispusă numai atunci când continuarea sa este vădit imposibilă.

Consecința acestei interpretări a fost aceea potrivit căreia procedura reglementată de prevederile legii dării în plată a fost considerată admisibilă deopotrivă pentru demersuri de reechilibrare, cât și de dare în plată. O limită tranșantă, în cazul căreia este recunoscută exclusiv posibilitatea dării în plată, în forma remiterii de datorie este cea reglementată de dispozițiile art. 8 alin. 5 din legea, anterior menționat, potrivit căruia: *„Dreptul de a cere instanței să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanței, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului. (...)”*.

Elementul factic particular al prezentului litigiu a ridicat problema ambiguității noțiunilor utilizate de Curtea Constituțională și prin raportare la care s-a recunoscut constituționalitatea prevederilor Legii nr. 77/2016.

Prin urmare, utilizarea mecanismului sesizării în vederea dezlegării unor chestiuni de drept apare ca fiind cel mai potrivit pentru clarificarea modului de interpretare a noțiunilor specifice legii dării în plată, acesta fiind expresia exercitării atribuției constituționale principale a instanței supreme și, anume, *interpretarea și aplicarea uniformă a legii de către celelalte instanțe judecătorești*, astfel cum este prevăzut de prevederile art. 18 alin. 2 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

În esență, Curtea Constituțională vorbește despre menținerea utilității sociale a contractului ca fundament al prioritizării soluției de adaptare în vederea dării în plată, însă nu oferă niciun criteriu abstract cu privire la conținutul noțiunii de *utilitate socială*.

Pentru a intra și mai mult în profunzimea problemei de drept identificate se reține că în

materia contractelor de credit modul în care se gestionează situația debitorilor care înregistrează întârzieri la plată aduc și mai multă neclaritate asupra modului în care dispozițiile legii nr. 77/2016 pot fi în concret puse în aplicare.

Există în acest sens opinii divergente, atât la nivel de doctrină, cât și la nivel de practică judiciară, cu privire la soarta contractului de credit atunci când debitorului împrumutat îi poate fi opusă nerespectarea obligațiilor contractuale. Terminologia cea mai frecvent utilizată este cea de „declarare a scadenței anticipate” a întregului credit, însă există situații în care creditorii vorbesc și despre „rezilierea contractului de credit”. Deși, în ambele situații, practic se asigură posibilitatea executării silită a debitorului pentru întreg debitul restant, însoțit de accesoriile aferente, instituțiile juridice în sine sunt cât se poate de diferite și generează consecințe juridice diferite.

Pe de o parte, declararea scadenței anticipate se fundamentează pe păstrarea contractului în ființă cu modificarea parametrilor de executare, astfel încât, în loc de executarea obligației de restituire a sumei datorate în mod eșalonat, sub forma ratelor lunare, debitorul este decăzut din beneficiul acestor termene, astfel încât întreaga datorie (credit, dobândă și alte accesorii) devine scadente integral și de îndată. În cazul rezilierii unilaterale, contractul nu mai rămâne în ființă, însă obligația reziduală ulterior aplicării acestei sancțiuni este tot aceea de restituire a întregii datorii rămase.

Poziția creditorilor este confuză și divergentă cu privire la incidența uneia sau alteia dintre cele două instituții, dacă în drept, se folosesc de instituția decăderii din termen, opunând debitorului restanțier notificarea intervenirii scadenței anticipate a creditului, în realitate, într-o majoritate covârșitoare dintre cazuri se comportă ca și cum în realitate au activat instituția rezilierii unilaterale, cuantificând creanța ce rezultă din activarea sancțiunii, respectiv, cesionând această creanță agenților de recuperare a creditelor. Singura explicație teoretică cu suport juridic în lumina acestei conduite este aplicarea în fapt a rezilierii unilaterale, pentru că numai astfel încetează *de jure* contractul, iar creanța reziduală poate fi cesionată fără acordul debitorului conform art. 1566 și urm. Cod civil.

În varianta declarării scadenței anticipate, coroborate cu supraviețuirea contractului, mecanismul cesiunii creanței ar lărgi sfera raporturilor contractuale, în sensul în care, pe lângă părțile inițiale: instituția de credit și debitorul împrumutat, aceasta s-ar completa și cu prezența creditorului cesionar, de vreme ce potrivit art. 1315 și urm. Cod civil, cesiunea de contract nu se poate face în absența acordului debitorului. Cum acest acord nu este aproape niciodată invocat și nici incident sau dovedit de către creditorii cedenți, acceptarea ipotezei declarării scadenței anticipate alături de cesiunii de creanță echivalează cu menținerea tuturor obligațiilor contractuale în sarcina creditorului cedent. Or, în fapt, creditorii cedenți chemați în judecată în litigii relative la modul de administrare și gestionare a situației creanțelor rezultate din creditele neperformante invocă, în cvasimajoritatea situațiilor, excepția lipsei calității procesuale pasive, prevalându-se de afirmația că, urmare a cesiunii de creanță, ei nu mai sunt implicați în niciun raport juridic cu debitorul cedat.

Indiferent de faptul că instanța de judecată este sau nu investită cu clarificarea naturii juridice a modului în care s-a gestionat situația neexecutării contractuale, simpla afirmație a părților în sensul în care s-a procedat la declararea scadenței anticipate a creditului, iar nu la rezilierea contractului, nu determină concluzia potrivit căreia instanța este ținută de această interpretare, câtă vreme situația de fapt indică o altă calificare juridică, iar incidența acesteia determină alte efecte specifice. Cu alte cuvinte, fără a pronunța efectiv soluția rezilierii, instanța de judecată poate și este obligată să soluționeze litigiul prin luarea în considerare a efectelor juridice obligatorii pe care aceasta le generează.

De asemenea, privită din altă perspectivă, situația în care creanța rezultată dintr-un credit neperformant este cesionată ridică problema aplicabilității Legii nr. 77/2016 și în raport de alte subiecte de drept decât cele expres prevăzute de dispozițiile sale în varianta adaptării, câtă vreme creditorul inițial, cedentul, este o instituție de credit, însă cesionarul, creditorul

subsecvent este o societate de recuperare a creanțelor și nu are statut de instituție de credit, iar singura mențiune care se referă în mod expres și la alți titulari ai creanțelor este cea prevăzută de art. 8 alin. 5 din lege care nu presupune în nicio situație posibilitatea adaptării.

Se poate așadar cu ușurință observa că, în abordarea pe care Curtea Constituțională a adoptat-o cu privire la determinarea constituționalității Legii nr. 77/2016, se impune clarificarea conținutului noțiunilor juridice prin intermediul cărora s-au fixat criteriile în raport de care se poate sau nu dispune adaptarea contractului și, implicit, delimitarea subcategoriilor de situații care intră sau nu în domeniul de aplicare al acestei legi, precum și subiecții de drept care se pot prevala de unele sau altele din efectele acestui act normativ.

- c) Chestiunea de drept este nouă, în sensul că asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectului unui recurs în interesul legii în curs de soluționare

În ceea ce privește trăsătura noutății, tribunalul specializat constată că, asupra acestei chestiuni de drept, Înalta Curte nu a emis o statuare precedentă cu forță obligatorie pentru instanțele de judecată, nici ca urmare a parcurgerii procedurii prevăzute de art. 519 Cod procedură civilă și nici nu a emis o hotărâre dată într-un recurs în interesul legii.

Pe de altă parte, în ciuda faptului că dispozițiile Legii nr. 77 sunt în vigoare din 2016, conținutul acelor prevederi care sunt de interes pentru prezentul litigiu au făcut obiectul modificărilor în 2020, fiind supuse controlului Curții Constituționale doar ulterior, în 2021, moment la care s-a pus problema existenței și necesității antamării cu prioritate a variantei de adaptare a contractelor de credit prin reechilibrare a prestațiilor înaintea abordării unei soluții tranșante de dare în plată, iar strâns legat de acest mecanism s-a creat conceptul de „utilitate socială a contractului” ca reper în delimitarea celor două tipuri de soluții.

II. Expunerea succintă a procesului

a) Situația de fapt

La data de 26.03.2021 reclamanta ... a depus la Judecătoria ... o cerere de chemare în judecată în contradictoriu cu pârâta ... în baza căreia, în temeiul art. 8 din Legea nr. 77/2016, a solicitat ca instanța de judecată să dispună adaptarea contractului de credit pentru nevoi personale garantat cu ipotecă pentru persoane fizice nr. ... din data de 08.09.2009, cu scopul reechilibrării sumei de ... de lei în sensul împărțirii pe viitor între părțile contractante, în mod egal, a riscului valutar. Reclamanta a argumentat că a transmis o notificare creditorului astfel cu stipulează dispozițiile art. 4 din Legea nr. 77/2016, notificare ce nu a fost corespunzător contestată de către intimată, ca atare, în lipsa oricărui alt răspuns, a apelat la procedura prevăzută de art. 8 din lege, apreciind că sunt îndeplinite toate condițiile necesare. Pe scurt, reclamanta a arătat că îndeplinește cumulativ toate condițiile prevăzute la art. 4 din Legea nr. 77/2016, astfel cum a fost acesta modificat potrivit Legii nr. 52/2020, printre care inclusiv cerința impreviziunii în varianta fluctuației cursului valutar pentru moneda CHF care a înregistrat o creștere de 100,95% între momentul încheierii contractului (08.09.2009) și momentul formulării notificării (07.12.2020). Reclamanta a insistat asupra soluției adaptării contractului.

Important de precizat este faptul că, prin notificarea adresată creditorului, reclamanta a solicitat în mod exclusiv echilibrarea prestațiilor și adaptarea contractului.

Pârâta a depus întâmpinare, opunându-se demersului de adaptare, apreciind că acțiunea reclamantei este inadmisibilă, întrucât nu urmărește finalitatea Legii nr. 77/2016, respectiv neîntemeiată, întrucât nu se poate reține ca fiind îndeplinită cerința impreviziunii.

Judecătoria ..., prin sentința nr.../22.06.2021, a admis excepția inadmisibilității, respingând ca atare cererea de chemare în judecată, apreciind, în esență, faptul că finalitatea Legii nr. 77/2016 are în vedere doar darea în plată, în timp ce posibilitatea adaptării, deși reglementată de lege, nu beneficiază de o procedură concretă în temeiul acesteia, putând fi obținută fie ca urmare a negocierii dintre părți, fie pe calea dreptului comun.

Reclamanta a declarat apel împotriva sentinței nr. .../22.06.2021, solicitând în principal anularea sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, în contextul în care soluția adaptării este expres prevăzută de Legea nr. 77/2016, respectiv, aceasta solicitare, deși trebuia antamată pe fond, nu a fost soluționată expres de către judecătoria.

În cadrul soluționării apelului s-a ridicat problema relevanței Deciziei nr. 431/2021 a Curții Constituționale, respectiv, s-au efectuat investigații suplimentare cu privire la raporturile juridice dintre părți, identificându-se faptul că reclamanta este supusă executării silite, declanșate la cererea creditorului intimă, care este un creditor cesionar, respectiv, că anterior cesiunii de creanță creditul ar fi fost declarat scadent anticipat.

b) Dispozițiile de drept aplicabile

Legea Nr. 77/2016 din 28 aprilie 2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite

ART. 4

(1) Pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții:

a) creditorul și consumatorul fac parte din categoriile prevăzute la art. 1 alin. (1), astfel cum acestea sunt definite de legislația specială;

b) cuantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, nu depășește echivalentul în lei al 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit;

c) creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință sau, indiferent de scopul pentru care a fost contractat, este garantat cu cel puțin un imobil având destinația de locuință;

d) consumatorul să nu fi fost condamnat printr-o hotărâre definitivă pentru infracțiuni în legătură cu creditul pentru care se solicită aplicarea prezentei legi;

e) este îndeplinită condiția privind impreviziunea.

(1¹) Reprezintă impreviziune:

a) pe durata executării contractului de credit, cursul de schimb valutar, aplicabil în vederea cumpărării monedei creditului, înregistrează la data transmiterii notificării de dare în plată o creștere de peste 52,6% față de data încheierii contractului de credit. În vederea calculării procentului de 52,6% se va avea în vedere cursul publicat de Banca Națională a României la data transmiterii notificării de plată și cursul de schimb publicat de Banca Națională a României la data încheierii contractului de credit;

b) pe durata executării contractului de credit, obligația de plată lunară înregistrează o creștere de peste 50% ca urmare a majorării ratei de dobândă variabilă.

(1²) În scopul aplicării prevederilor prezentei legi este necesară menținerea pragurilor valorice prevăzute la alin. (1¹) lit. a) și b) în ultimele 6 luni anterioare transmiterii notificării de dare în plată.

(1³) Presumpțiile prevăzute la alin. (1¹) au caracter absolut. Creditorul care formulează contestație, conform art. 7, are obligația de a dovedi omisiunea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a notificării de dare în plată, prevăzute la alin. (1) lit. a) - d).

(2) În situația în care executarea obligațiilor asumate prin contractul de credit a fost

garantată cu două sau mai multe bunuri, în vederea aplicării procedurii prevăzute de prezenta lege debitorul va oferi în plată toate bunurile ipotecate în favoarea creditorului.

(3) Impreviziunea este prezumată în favoarea consumatorului, care formulează o notificare în condițiile art. 5 sau art. 8 alin. (5).

(4) Echilibrarea și continuarea contractului de credit sunt prioritare. Încetarea contractului de credit va putea fi dispusă doar în cazul imposibilității vădite a continuării sale.

ART. 5

(1) În vederea aplicării prezentei legi, consumatorul transmite creditorului, prin intermediul unui executor judecătoresc, al unui avocat sau al unui notar public, o notificare prin care îl informează că a decis să îi transmită dreptul de proprietate asupra imobilului în vederea stingerii datoriei izvorând din contractul de credit ipotecar, detaliind și condițiile de admisibilitate a cererii, astfel cum sunt reglementate la art. 4.

(2) Notificarea prevăzută la alin. (1) trebuie să cuprindă și stabilirea unui interval orar, în două zile diferite, în care reprezentantul legal sau convențional al instituției de credit să se prezinte la un notar public propus de debitor în vederea încheierii actului translativ de proprietate, prin care se stinge orice datorie a debitorului, principal, dobânzi, penalități, izvorând din contractul de credit ipotecar, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi.

(3) Prima zi de convocare la notarul public nu poate fi stabilită la un termen mai scurt de 30 de zile libere și nici mai lung de 90 de zile, perioadă în care se suspendă orice plată către creditor, precum și orice procedură judiciară sau extrajudiciară demarată de un creditor sau de persoane care se subrogă în drepturile acestuia îndreptată împotriva consumatorului sau a bunurilor acestuia. Neprezentarea debitorului la termenele indicate în notificare echivalează cu renunțarea la notificarea de dare în plată și părțile vor fi repuse de drept în situația anterioară.

(3¹) Pe perioada notificării, precum și pe perioada soluționării cererilor prevăzute la art. 7 și 8, este interzisă înscrierea în Biroul de credit sau în alte baze de date negative cu privire la debitorii riscanți sau rău-platnici a debitorului care a efectuat notificarea prevăzută la art. 5 alin. (1), indiferent dacă înscrierea ar fi efectuată din inițiativa creditorului sau a unei autorități centrale sau locale. Dispozițiile prezentului alineat sunt aplicabile în mod corespunzător și persoanelor și procedurilor la care se referă art. 6 și, respectiv, art. 8 alin. (5).

(4) Cu cel puțin 3 zile libere înainte de prima zi de convocare la notarul public, părțile transmit acestuia informațiile și înscrisurile necesare încheierii actului de dare în plată.

(5) Toate costurile notariale și, după caz, ale executorului judecătoresc sau ale avocatului se suportă de către debitor.

(...)

ART. 7

(1) În termen de 10 zile de la data comunicării notificării emise în conformitate cu dispozițiile art. 5, creditorul poate contesta îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de prezenta lege.

(2) Cererea se judecă în procedură de urgență, cu citarea părților, de judecătoria în circumscripția căreia domiciliază consumatorul.

(3) Apelul împotriva hotărârii pronunțate în conformitate cu dispozițiile alin. (2) se depune de partea interesată în termen de 15 zile lucrătoare de la comunicare și se judecă cu celeritate.

#M3

(4) Până la soluționarea definitivă a contestației formulate de creditor se menține suspendarea oricărei plăți către acesta, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului. De la data comunicării notificării de dare în plată, executările silite aflate în derulare, inclusiv popririle, se suspendă automat.

(5) În situația în care se admite contestația formulată de creditor, părțile vor fi puse în situația anterioară îndeplinirii demersurilor prevăzute de prezenta lege.

(5¹) În cazul admiterii contestației creditorului prin hotărâre definitivă, penalitățile și orice daune-interese care ar rezulta din parcurgerea procedurii notificării prevăzute la art. 5 și 6 vor putea fi pretinse doar dacă creditorul contestator probează că debitorul a fost de rea-credință la depunerea notificării.

(6) În termen de 10 zile de la data respingerii definitive a contestației, creditorul are obligația să se prezinte, în conformitate cu notificarea prealabilă a debitorului, la notarul public indicat în cuprinsul acesteia. Dispozițiile art. 5 alin. (4) sunt aplicabile atât în vederea transmiterii informațiilor și a înscrisurilor, cât și în vederea stabilirii datei exacte a semnării actului de dare în plată.

ART. 8

(1) În situația în care creditorul nu se conformează dispozițiilor prevăzute de prezenta lege, debitorul poate cere instanței să pronunțe o hotărâre prin care să se constate stingerea obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și să se transmită dreptul de proprietate către creditor.

(2) Cererea se judecă cu celeritate, cu citarea părților, de către judecătoria în circumscripția căreia domiciliază debitorul.

(3) Până la soluționarea definitivă a cererii prevăzute la alin. (1) se menține suspendarea oricărei plăți către creditor, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoane care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului.

(4) Acțiunea prevăzută de prezentul articol este scutită de plata taxei judiciare de timbru.

(5) Dreptul de a cere instanței să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanței, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului. Se consideră că există împreviziune în cazul în care debitorul, care formulează notificare de dare în plată, a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, dar este în continuare executat silit, prin poprire sau alte forme de executare silită, pentru datoria inițială și pentru accesoriile acesteia, neacoperite prin executarea silită a imobilului ipotecat. Dispozițiile art. 4 alin. (1³) se aplică în mod corespunzător.

c) Practică judiciară cu caracter obligatoriu

Decizia nr. 432/2021 din 17 iunie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1¹) - (1³), (3) și (4), ale art. 5 alin. (3) și (3¹), ale art. 7 alin. (4) și (5¹) și ale art. 8 alin. (5) tezele a doua și a treia din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a Legii nr. 52/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, în ansamblul său (*extras*)

„42. Cu privire la criticile de neconstituționalitate aduse art. 4 alin. (4) din Legea nr. 77/2016 în raport cu art. 1 alin. (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție, Curtea observă că autorii excepției relevă o pretinsă antinomie intralegală între obiectul de reglementare al acestei legi - dreptul consumatorului de a i se stinge datoriile izvorâte din contractele de credit cu tot cu accesorii, fără costuri suplimentare, prin darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului - și posibilitatea judecătorului cauzei de a adapta contractul de credit.

43. Curtea reține că, pentru îndeplinirea obiectului legii, a fost reglementată, potrivit art. 5 din lege, o fază pre-procesuală (notificarea formulată de debitor). În acest sens, prin Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 8 august 2017, paragraful 52, Curtea a statuat că părțile au "posibilitatea de a negocia pentru a ajunge la un alt acord în termenul prevăzut de art. 5 alin. (3) din lege. De abia după expirarea termenului menționat se poate încheia actul de dare în plată. Pe toată perioada de timp care acoperă termenul de contestare, precum și termenul de negociere, executarea plăților derivate din contractul de credit este suspendată". Cu alte cuvinte, în cazul în care părțile sunt de acord că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 4 alin. (1) din lege, acestea pot negocia pe toată perioada cuprinsă între data transmiterii notificării și cea a încheierii actului de dare în plată pentru menținerea utilității sociale a contractului de credit.

44. În caz de neînțelegeri cu privire la îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 4 alin. (1) din lege, faza pre-procesuală este urmată de una procesuală, și anume soluționarea contestației creditorului.

45. Prin respingerea contestației, instanța judecătorească a stabilit că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 4 alin. (1) din lege, iar părțile, pentru a evita darea în plată a bunului imobil ipotecat, pot negocia în sensul adaptării contractului. Astfel, contractul de credit nu încetează în mod automat, ci legea prevede o fază post-contestație, și anume obligația părților de a încheia actul de dare în plată [art. 7 alin. (6) din lege].

46. În cazul în care creditorul refuză semnarea actului de dare în plată, debitorul poate formula, în temeiul art. 8 alin. (1), o acțiune prin care cere instanței să pronunțe o hotărâre prin care să se constate stingerea obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și să se transmită dreptul de proprietate către creditor. În acest caz, instanța, admitând acțiunea, realizează stingerea oricărei datorii a debitorului față de creditor (art. 10 din lege).

47. Așadar, de principiu, o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 77/2016 poate parcurge 4 faze (2 extrajudiciare și 2 judiciare), iar în cadrul acestei proceduri, se interpune art. 4 alin. (4) din lege, care stabilește că "Echilibrarea și continuarea contractului de credit sunt prioritare. Încetarea contractului de credit va putea fi dispusă doar în cazul imposibilității vădite a continuării sale". Rezultă că întreaga procedură reglementată de Legea nr. 77/2016 include ideea de adaptare a contractului, astfel că fiecare fază a acestei proceduri implică aplicarea cu prioritate a soluției de adaptare a contractului în raport cu cea de încetare a acestuia.

48. Astfel, în cele două faze extrajudiciare cele două părți pot negocia atât adaptarea, cât și încetarea contractului de credit, iar dacă se ajunge la un acord în acest sens, fără intervenția instanței, fie creditorul nu mai formulează contestație, fie debitorul nu mai formulează acțiunea în stingerea creanței, după caz. Optându-se pentru soluția adaptării contractului se ajunge la evitarea încetării contractului de credit prin darea în plată a bunului imobil ipotecat, ceea ce reprezintă o aplicare fidelă a art. 4 alin. (4) teza întâi din lege. Prin urmare, dacă art. 4 alin. (4) teza întâi din lege este o reglementare de principiu care privește relația dintre debitor și creditor, atrăgându-le atenția asupra necesității menținerii utilității sociale a contractului de credit, teza a doua aduce în discuție obligația instanței judecătorești de a aplica - în mod prioritar - soluția adaptării contractului.

49. Astfel cum s-a arătat, investirea instanței nu se poate realiza decât prin contestație, care are ca obiect verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate, sau printr-o cerere, care are ca obiect pronunțarea unei hotărâri prin care să se constate stingerea obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și să se transmită

dreptul de proprietate către creditor. Chiar dacă instanța nu este investită cu o cerere de adaptare a contractului, iar legea nu reglementează, în mod expres, adaptarea contractului ca soluție pe care instanța ar putea să o pronunțe nu înseamnă că efectele impreviziunii în mod inexorabil echivalează cu încetarea contractului. Din contră, odată stabilită existența impreviziunii conform art. 4 din Legea nr. 77/2016, instanța judecătorească trebuie să fie preocupată de menținerea utilității sociale a contractului chiar prin aplicarea în temeiul textului criticat a dispozițiilor art. 969 și 970 din Codul civil din 1864 sau ale art. 1.271 din Codul civil, după caz, astfel că aceasta va putea dispune fie adaptarea, fie încetarea contractului de credit.

50. Prin urmare, Curtea reține că cererea formulată în temeiul art. 8 alin. (1) din lege are ca obiect pronunțarea unei hotărâri prin care să se constate stingerea obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și să se transmită dreptul de proprietate către creditor, ceea ce înseamnă că legiuitorul a indicat finalitatea extremă ce poate rezulta din constatarea impreviziunii. Cu alte cuvinte, interpretând în mod coroborat art. 4 alin. (4) teza a doua și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 77/2016, Curtea reține că dispunerea soluției de încetare a contractului de credit, ca efect al impreviziunii, implică în mod inductiv imposibilitatea adaptării sale. Or, cum judecătorul are obligația legală de a da prioritate soluției de continuare a contractului, iar adaptarea reprezintă o astfel de soluție, rezultă că cererea întemeiată pe art. 8 alin. (1) din lege urmărește încetarea contractului, dar numai ca o soluție de ultimă instanță. Astfel, această cerere, indiferent de existența sau inexistența unei cereri distinct formalizate de adaptare a contractului, vizează, în mod implicit, mai întâi adaptarea, iar, în măsura în care această soluție nu este posibilă, încetarea contractului.”

d) Doctrină și practică judiciară

Până la momentul activării mecanismului prevăzut de art. 519 Cod procedură civilă, instanța nu a identificat literatură de specialitate, respectiv, practică judiciară relevantă pentru subiectul abordat.

e) Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept

Apelanta reclamantă a depus la dosar note scrise prin care a apreciat că este posibilă adaptarea contractului de credit în baza căruia a transmis notificarea de adaptare, respectiv, a indicat că, dintr-o coroborare a dispozițiilor OUG nr. 52/2016, cu cele ale Legii nr. 77/2016, ar rezulta concluzia potrivit căreia contractul de credit dedus analizei în prezentul litigiu nu era declarat scadent anticipat la momentul intrării în vigoare a OUG nr. 52/2016, iar adaptarea ar fi posibilă prin stabilirea unui quantum clar de plată pe seama debitoarei, eliminându-se pe viitor fluctuațiile cursului valutar, astfel încât debitul să fie stins prin acord.

Intimata pârâtă a depus, la rândul său, note scrise la dosar prin care a arătat că, în opinia sa, adaptarea unui contract de credit se poate face numai dacă acesta din urmă este un contract în derulare. Or, un contract cu privire la care a intervenit scadența anticipată, respectiv, cesiunea de creanță nu mai poate fi considerat a fi în derulare. Este opinia intimatei, de asemenea, faptul că adaptarea contractului poate fi opusă numai unei instituții de credit, iar nu unei societăți al cărei profil este recuperarea de creanțe. S-a criticat de asemenea lipsa oricăror criterii generale și obiective cu privire la ce anume presupune acțiunea de adaptare a contractului. În concluzie, s-a indicat faptul că noțiunile de „echilibrare a contractului” și „utilitate socială a contractului” sunt incompatibile cu speța *pendinte*, declararea scadenței anticipate reprezentând, în mod clar, o circumstanțiere a imposibilității vădite de continuarea a contractului de credit.

f) Punctul de vedere al completului de judecată

Fără că punctul de vedere al completului de judecată să poate fi calificat drept o opinie asupra soluției ce urmează a fi pronunțată în cauză, în vederea evitării intervenirii unui caz de incompatibilitate, modul în care va fi expus acesta va avea în vedere sublinierea generalității demersului de sesizare din prisma neclarităților pe care acesta le ridică, în scopul argumentării în mod judicios a necesității clarificării conținutului conceptelor specifice legii dării în plată, pentru determinarea exactă a domeniului său de aplicare și a destinatarilor acestui act normativ. Odată stabilit conținutul acestor noțiuni, implementarea lor concretă în prezenta speță (respectiv, în alte litigii unde se va aprecia relevanța lor) în vederea pronunțării unei soluții va rămâne atributul exclusiv al completului investit cu judecarea cauzei.

Legea nr. 77/2016, astfel cum a fost interpretată prin deciziile Curții Constituționale, pare a surprinde cât se poate de evident două din situațiile de fapt cărora li se aplică.

Astfel, cu siguranță situația de fapt obișnuită, cea avută în vedere de legiuitor la edictarea legii (inclusiv în interpretarea sa constituțională) vizează ipoteza contractului de credit aflat în executare firească între creditorul instituție de credit care a acordat împrumutul și debitorul împrumutat. În cazul acestuia, pe parcursul executării contractuale, debitorul împovărat faptic de modul în care a evoluat executarea contractuală, apreciind că poate accesa beneficiile oferite de legiuitor, solicită printr-o notificare în sensul art. 4 din lege adaptarea contractului prin reechilibrarea prestațiilor. Soluția adaptării, deși inițial nu a fost acceptată de către instituțiile de credit, a devenit treptat digerabilă pentru acestea, astfel că, în majoritatea spețelor întemeiate pe această ipoteză, necesitatea interpretării noțiunilor de „*imposibilitate vădită de continuare a contractului*”, „*menținerea utilității sociale*” nu reiese cu evidență, ea fiind considerată implicită prin întrunirea acordului de voință al părților care nu își dispută decât soluția concretă prin care se va adapta contractul.

La polul opus al domeniului de aplicabilitate al legii se reține ipoteza reglementată de dispozițiile art. 8 alin. 5 din legea care, în esență, stipulează că, sub rezerva îndeplinirii cerințelor impreviziunii (conform intervenției Curții Constituționale), beneficiază de instituția dării în plată prin forma concretă a stingerii datoriilor izvorâte din contractele de credit și debitorul care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat. Acest beneficiu poate fi opus indiferent de titularul creanței, respectiv, de stadiul sau forma executării silite, câtă vreme sunt îndeplinite cerințele impreviziunii și imobilul ipotecat a fost deja valorificat.

În această ipoteză, se poate observa că intră în domeniul de aplicare a legii, în calitate de destinatari cărora li se opun obligațiile decurgând din acest act normativ, și alte subiecte de drept decât instituțiile de credit care au acordat inițial creditul, de vreme ce stingerea datoriilor poate fi invocată și în contra oricărui alt titular al creanței. Rezultă cu evidență că în această ipoteză, instituțiile de tipul intinatei din prezentul litigiu - societăți de recuperare creanțe - sunt subiecte de drept care pot intra în raporturi juridice determinate de aplicabilitatea legii dării în plată.

La mijloc, între cele două ipoteze diametral opuse, se află situațiile de genul celei din prezentul litigiu:

- debitorul este executat silit
- imobilul ipotecat nu a fost încă valorificat,

cu mențiunea că se adaugă și elementul de particularitate: creditorul este altul decât cel inițial.

Aceste situații nu pot fi încadrate în funcție de criteriile clare stabilite expres sau deduse dincolo de echivoc din cuprinsul legii, respectiv, a deciziilor de constituționalitate.

Mai mult, dacă singura sursă de inspirație normativă ar fi fost cea legală, pe cale de interpretare, s-ar fi putut susține în mod judicios o soluție în sensul în care opțiunea adaptării este destinată doar în cazul primei ipoteze, în timp ce în privința celei de-a doua, atunci când intervine executarea silită a debitorului, singura alternativă este cea a dării în plată, cu argumentul că acolo unde legiuitorul a înțeles să reglementeze a făcut-o în mod expres, astfel că acolo unde nu distinge, nici interpretul nu ar trebui să o facă, cu atât mai mult cu cât soluția din art. 8 alin. 5 din lege are natura juridică a unei excepții față de regulă și nu mai vine însoțită de un text similar celui din art. 4 alin. 4 din lege.

Pentru că, însă, dispozițiile normative exprese se interpretează în lumina considerentelor deciziilor de constituționalitate relevante, prezentul complet este ținut să recunoască faptul că instanța de contencios a ridicat la rang de principiu soluția *adaptării cu prioritate a contractului de credit*, acceptând că încetarea sa intervine numai în situația *imposibilității vădite a continuării acestuia*.

Prin urmare, în aceste condiții, soluția care urmează a fi dată în cauză depinde de conținutul noțiunilor specifice, autonome, utilizate de Curtea Constituțională asupra cărora numai Înalta Curte este competentă să se pronunțe, sens în care, dacă se va aprecia că noțiunea de *adaptare a contractului* este compatibilă cu o *reechilibrare a executării silite* câtă vreme nu a intervenit valorificarea imobilului ipotecat, oferind în același timp criterii obiective în raport de care această reechilibrare poate avea loc prin opoziție cu ipoteza clasică a contractelor aflate în derulare, prezentului complet îi va reveni atribuția aplicării acestei interpretări în litigiul de față. Soluția ce va fi dată litigiului va depinde în funcție de modul în care Înalta Curte va trasa limitele domeniului de aplicare a legii dării în plată între extremele stabilite de art. 4 și art. 8 alin. 5 din lege (în parametri deja semnalati: contracte în curs de derulare, calitatea subiectului activ al raportului de creanță), precum prin efectuarea raționamentului care cade exclusiv în competența acesteia de a verifica în mod temeinic, atât instituția care a intervenit cu privire la contract (decăderea din termen prin declararea scadenței anticipate sau rezilierea unilaterală) și relevanța acesteia în raport de interpretarea Înaltei Curți.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În temeiul dispozițiilor art.519 C.pr.civ.(2010)-rep., în lumina dispozițiilor art.126 alin.3 din Constituția României, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

"1. Cum se conciliază obligația instanței judecătorești "de a aplica prioritar – *soluția adaptării contractului*" – statornicită, în lumina dispozițiilor *art.3, dimpreună cu cele ale art.4 alin.4 din Legea nr.77/28.04.2016*, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr.330/28.04.2016 – în forma modificată prin Legea nr.52/13.05.2020, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr.386/13.05.2020, *prin considerentul decizoriu din paragraful 48 al deciziei nr.432/17.06.2021 a Curții Constituționale a României*, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr.905/21.09.2021 - , cu posibilitatea consumatorului de a pretinde adaptarea unui contract de credit încheiat cu un profesionist când acest contract de credit a fost declarat anterior scadent anticipat, creanța astfel izvorâtă – reprezentată de obligația de rambursare a întregului credit, dimpreună cu dobânda contractului și celelalte speze – fiind urmărită în cadrul unei proceduri execuționale de urmărire a imobilului (locuință) ipotecat, fără ca acesta să fie valorificat?

2.În aceleași circumstanțe, care ar fi criteriile obiective de identificare a "*utilității sociale a continuării executării contractului*" ce pare a fi consfințită cu valoare de principiu de către Curtea Constituțională a României prin decizia mai degrabă pomenită?"

Dispune înaintarea prezentei încheieri la care se atașează toate scriptele dosarului nr... al Tribunalului Specializat Mureș (cuprinzând și volumele care s-au aflat în gestiunea Judecătoriei ... și ...).

Dispune suspendarea judecării conform prevederilor art. 520 alin. 2 C.pr.civ.(2010)-rep.

În temeiul dispozițiilor art.414 C.pr.civ.(2010)-rep., cu drept de recurs, în mod separat, cât timp durează suspendarea cursului judecării procesului.

Cererea de recurs se înfățișează Tribunalului Specializat Mureș și se deslușește de instanța ierarhic superioară – Curtea de Apel Tîrgu Mureș.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, azi, 31 mai 2022.

Președinte,

Judecător,

Grefier,